

- Coperta I:
- a) Șarjă medievală din timpul Reformei la adresa ierarhiei forțelor supreme în lume.
 - b) Simboluri oculte în arhitectura și pe bancnotele celei mai mari puteri.

- Coperta IV:
- a) Reprezentare alchimică din *Tabula Smaragdina*, sec. XVII, privind unitatea și forța elementelor primordiale.
 - b) Machu-Picchu. Privire de ansamblu. Unul dintre cele mai enigmatice nuclee ale puterii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KUHLEN, OS.
Sistemul ocult de dominare a lumii : istoria secretă a omenirii / Os. Kuhlen. - București : Saeculum I.O., 2018
Conține bibliografie

ISBN 978-973-642-390-1

94

Editura SAECULUM I. O.
ISBN 978-973-642-390-1

© Toate drepturile pentru reproducerea și traducerea lucrării sunt rezervate Editurii SAECULUM I. O. pe toate meridianele.

Os. Kuhlen

SISTEMUL OCULT DE DOMINARE A LUMII

Istoria secretă a omenirii

Editura SAECULUM I.O.
București, 2018

Cuprins

PREFAȚĂ	5
I. STRUCTURA UNIVERSULUI	10
a) PRINCIPIUL ANTROPIC	13
1. CIVILIZAȚII CELESTE	16
2. SEMNALE MISTERIOASE	18
3. LUNA	21
4. PLANETA MARTE	23
5. SATELIȚII PHOBOS și DEIMOS	26
6. ASTEROIDUL TORO	28
7. TEORIA RELATIVITĂȚII ȘI GEOMETRIA UNI- VERSULUI	30
b) GEOMETRIA SPAȚIULUI MULTIDIMENSIONAL	33
PORȚI HIPERSPAȚIALE	36
1. EXPERIMENTUL „PHILADELPHIA“	37
2. TRIUNGHIUL BERMUDELOR	42
• MĂRTURII ALE SUPRAVIEȚUITORILOR	48
3. ZONE COMPLEMENTARE	52
c) CIVILIZAȚII HIPERSPAȚIALE	55
1. MITUL SHAMBHALEI	64
CARACTERISTICI GENERALE	69
2. MAHATMAȘII	73
3. PROFESORUL	74
4. ANONIMUL	75
II. SISTEMUL OCULT DE DOMINARE A LUMII	77
a) PIRAMIDA OCULTĂ	79
b) SIMBOLURI OCULTE	81
• TRIUNGHIUL	81
• PIRAMIDA / OBELISCU	82
• STEAUA / SOARELE	82
• COMPLEMENTARITATEA	83

• ȘARPELE / BALAURUL / DRAGONUL	84
• ŽVASTICA	84
• ECHERUL ȘI COMPASUL	87
• ARCA ȘI MISTRIA	87
• ȘORTUL	87
• CURCUBEUL ȘI CODUL CULORILOR	87
c) PROFEȚII	89
d) FENOMENUL O. Z. N.	92
TEHNOLOGIA OZN	93
• Mijloace de propulsie	97
• Cazul Wilhelm Reich	97
e) MITUL OZN	99
f) CONFIGURAȚIA REALĂ A TERREI	102
TEORIA PĂMÂNTULUI GOL	104
• ARGUMENTE ȘTIINȚIFICE	106
• DESCOPERIRI GEOGRAFICE	110
• MĂRTURII INCOMODE	113
• FLUVII SUBTERANE	116
• LACUL ALCHICHICA	117
III. ISTORIA SECRETĂ A OMENIRII	121
a) TEORIA EVOLUȚIEI LINIARE, ALEATORII, A OMENIRII	122
• SCENARIUL VERSIUNII OFICIALE	122
• TEORIA EVOLUȚIEI CICLICE, LEGICE A OMENIRII	130
• INIȚIERE ÎN PROTOISTORIE	139
b) FENOMENE CATASTROFICE	144
• MITUL POTOPULUI	144
MODELUL TEORETIC	147
• ASTEROIZI	149
• LUCEAFĂRUL	150
• NEMESIS	152
• ERUPȚII VULCANICE	155
• ACTIVITATEA TAIFUNURILOR	158
• INVERSAREA CÂMPULUI MAGNETIC AL PĂMÂNTULUI	158
c) ALTERNATIVE PENTRU SUPRAVIEȚUIRE	160
d) MĂRTURII ISTORICE DISIDENTE	166
1. URMELE PRIMORDIALE ALE OMULUI	166
• AMPRENTE IMEMORIALE	167
• FOSILE ENIGMATICE	169

2. CULTURA MASMA	170
• PLATOUL MARCAHUASI	171
• SIHOTE-ALIN	173
• ALTE ZONE	174
3. DESCOPERIRI MISTERIOASE	176
• BIBLIOTECA LITHICĂ DIN DEȘERTUL ICA	176
• „PISTELE“ DIN VALLE DE PALPA (NAZCA)	181
• GEOGLIFUL DIN PARACAS	183
• REȚELE DE TUNELURI ȘI GALERII	184
• REȚEAUA SUBTERANĂ DIN PERU ȘI ECUA-	
DOR	185
• REȚELE DE TUNELURI ȘI GALERII SIMILARE	
PE TERRA	189
4. ARHITECTURI MEGALITICE	190
• TIAHUANACO	190
• NAN MADOL	192
• SACSAYHUAMAN	193
• PIRAMIDELE ÎN LUME	194
<i>EFACTUL DE PIRAMIDĂ</i>	206
<i>SIMBOLISTICĂ</i>	207
5. CIVILIZAȚII MEGALITICE	208
• TEOTIHUACAN	210
• MACHU-PICCHU	211
• SETE CIDADES	213
• INSULELE BIMINI și ANDROS	214
• INSULA PAȘTELUI	217
• TERASA DIN BAALBECK	219
• ALEILE DE MEGALIȚI DE LA CARNAC	220
• SFERELE DE PIATRĂ	221
• ALTE SITURI MEGALITICE	222
6. TEHNOLOGII ANCESTRALE	224
• LENTILE ȘI DISPOZITIVE OPTICE	227
• CRANIUL DE CRISTAL	228
• LĂMPILE ETERNE	230
• TEHNICA TĂIERII LA RECE	233
• TEHNICA ÎNMUIERII PIETREI	233
• ELECTRICITATEA ÎN ANTICHITATE	235
• ENERGIA NUCLEARĂ ÎN ANTICHITATE	236
<i>LEGENDE</i>	237
<i>FAPTE ISTORICE</i>	239
<i>DOVEZI MATERIALE</i>	240
<i>FORTURILE VITRIFICATE</i>	241

• RACHETE ANTICE	243
• APARATE DE ZBOR	244
• HARTA LUI PIRI REIS	250
• ASTROLABUL DIN ANTIKYTHERA	253
e) CIVILIZAȚII DISPĂRUTE	255
CIVILIZAȚIA MAYA	260
CIVILIZAȚIA EGIPTEANĂ	265
ATLANTIDA	268
• CONFIGURAȚIA ADÂNCURILOR MARINE	273
• DISTRIBUȚIA FLOREI ȘI FAUNEI	275
• SIMILITUDINI DE LIMBAJ	277
• ASEMĂNĂRI DE TIPURI ETNOLOGICE	278
• SIMILITUDINI ÎN CREDINȚE, RITUALURI ȘI	
ARHITECTURĂ	279
• MĂRTURIILE VECHILOR SCRITORI	280
PACIFICA	282
HYPERBOREA	283
POPULAȚII MISTERIOASE	284
• AYMARA	285
• URO	286
• DROPA și HAM	287
• AINOS	289

ANEXE

Anexa nr. 1	291
DESTINAȚII PREZUMTIVE ALE PIRAMIDELOR	
Anexa nr. 2	291
GEOMETRIA PIRAMIDEI LUI KHEOPS	
Anexa nr. 3	293
EFACTUL DE PIRAMIDĂ	
Anexa nr. 4	294
PRINCIPALELE NAVE DISPĂRUTE SAU	
ABANDONATE ÎN ZONA TRIUNGHIIULUI	
BERMUDELOR	
Anexa nr. 5	296
PRINCIPALELE DISPARIȚII DE AVIOANE ÎN	
TRIUNGHIIUL BERMUDELOR	

BIBLIOGRAFIE	298
-------------------------------	------------

I. STRUCTURA UNIVERSULUI

„Dee afirma, mai ales, că proiecția lui Mercator nu este decât o primă aproximare. După dânsul, Pământul nu este perfect rotund, ci este format din mai multe sfere suprapuse, alinate de-a lungul unei alte dimensiuni. Între aceste sfere ar exista puncte sau chiar suprafețe de comunicație și în acest fel Groenlanda s-ar întinde la infinit deasupra altor pământuri decât al nostru. Dee a insistat chiar, pe lângă regina Elisabeta, ca Anglia să ocupe Groenlanda, pentru a avea acces la alte lumi.“

Jacques Bergier, Cărțile blestemate

Universul a fascinat dintotdeauna ființa umană, indiferent de gradul său de dezvoltare materială sau spirituală. Răspunzând unui impuls firesc de cunoaștere și perfecționare, omul s-a dedicat iară și iară, cu o râvnă din ce în ce mai profundă, pentru a descoperi și a redescoperi oglindirea infinitului mare în infinitul mic și a infinitului mic în infinitul mare, sperând că în acest fel va mai fi făcut încă un pas spre împlinirea dezideratului exprimat de sintagma devenită celebră, „Cunoaște-te pe tine însuși!“ – un pas către regăsirea veritabilei origini a ființei umane, aceea a recunoașterii versului unic, a Uni-Versului, exprimată atât de simplu și de genial în Sfânta Evanghelie după Ioan: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul“.

Inexorabila curgere a timpului, ce a marcat nu numai apariția și dispariția unei întregi pleiade de civilizații, a demonstrat, prin modificarea treptată a modului de percepție a Universului, că însăși cunoașterea este un proces evolutiv guvernat de legi proprii. Pentru antici, totul era fix și măsurabil, iar lumea era limitată în ambele sensuri: atomii se situau într-o extremitate, iar sfera stelelor fixe în

cealaltă. Arhimede calculase chiar câte boabe de nisip pot intra în sfera stelelor fixe. Epoca modernă a înlăturat complet viziunea anticilor, știința demonstrând că nu există, de fapt, o sferă a stelelor fixe și că nu există nici măcar cer. Ceea ce se numește în mod convențional *cer* nu reprezintă altceva decât imaginea ce rezultă din împrăștierea luminii în păturile superioare ale atmosferei.

Cea mai simplă definiție pe care au reușit să o dea astronomii moderni Universului poate fi rezumată astfel: „Universul reprezintă tot ceea ce putem observa“. Acesta constituie *Universul observabil*, ce conține toate stelele și galaxiile, de la cele mai apropiate, până la cele mai îndepărtate, care pot fi detectate prin recepționarea radiațiilor pe care le emit. Conform unei definiții mai cuprinzătoare, Universul reprezintă tot ceea ce poate fi observat, plus tot ceea ce ar mai putea exista. Acesta este *Universul întreg*, care formează în principal obiectul unor studii matematice și filosofice, prin extrapolarea datelor obținute din studierea Universului observabil. O a treia definiție ar cuprinde partea Universului întreg care este descrisă de legile cunoscute ale fizicii. Acesta este *Universul fizic*, o extensie a Universului observabil, ce include zone ce nu pot fi observate direct, dar a căror prezență se poate deduce prin efectele lor asupra unor entități observabile. Evident, în cadrul Universului fizic sunt luate în considerare doar acele regiuni care pot fi analizate în mod științific. Universul fizic este obiectul de studiu al cosmologiei, știința care caută să răspundă la una din problemele fundamentale care se pun: există o limită a Universului, sau acesta este infinit? Apariția radiotelescoapelor a dus la mărirea rezoluției telescoapelor obișnuite și, implicit, la mărirea Universului observabil. Se poate aprecia că ritmul descoperirilor face ca dimensiunile sale să se dubleze aproximativ la fiecare 5 ani.

După cum arată Cecil Folescu în lucrarea *Ce este Universul?*¹, geometria Universului este o problemă care i-a preocupat pe mulți astronomi, matematicieni și fizicieni. Primul model științific al Universului a fost elaborat de Isac Newton, la începutul secolului al XVIII-lea. El a încercat să aplice teoria gravitației întregului Univers, presupunând o geometrie euclidiană, dar a întâmpinat o serie de dificultăți, dintre care cea mai mare problemă a constituit-o aceea că Universul, considerat a fi un spațiu ce conține materie, ar trebui să se întindă la infinit, deoarece dacă ar fi finit, atunci, potrivit legii gravitației, el ar trebui să se contracte spre un punct central.

1. Cecil Folescu, *Ce este Universul?*, Editura Albatros, București, 1988.

Recomandăm pentru comentarii aici

Cu alte cuvinte, un Univers finit ar fi instabil. Mai recent a fost pusă în evidență o altă dificultate a modelului newtonian, cunoscută sub numele de *paradoxul lui Olbers*. Acesta se poate sintetiza printr-o întrebare destul de simplă, încât la prima vedere nici nu ar merita să fie pusă: de ce este cerul negru noaptea? Un răspuns lapidar ar fi: pentru că Soarele a apus. Și totuși, astronomul H. Olbers a arătat că dacă Universul s-ar întinde la infinit, atunci cerul nopții nu ar apărea întunecat, ci ar trebui să fie extrem de strălucitor sau cel puțin tot atât de strălucitor cât suprafața unei stele. Aceasta ar însemna că într-un Univers infinit, cerul ar avea aproximativ strălucirea discului solar, dar într-un asemenea Univers nu ar exista diferență între zi și noapte și nu ar putea fi detectat nici măcar Soarele. În concluzie, s-a presupus că ori Universul nu este infinit, ori nu este omogen.

Teoria generală a relativității, elaborată de Albert Einstein și apariția teoriei supergravitației au avut implicații deosebit de profunde pentru civilizația secolului XX, permițând dezvoltarea unor noi concepte teoretice, atât în domeniul microcosmosului, cât și în cel al macrocosmosului. Mă refer aici îndeosebi la două concepte îngemănate, provenite din dezvoltarea geometriilor neeuclidiene, și anume la noțiunea de *continuum spațio-temporal* și la aceea de *multidimensionalitate*. Aprofundarea studiilor teoretice și cercetarea amănunțită a implicațiilor teoriei supergravitației în domeniul macrocosmosului a desăvârșit schimbarea imaginii clasice referitoare la percepția Universului. Pentru a exemplifica afirmațiile, voi face apel la câteva imagini sugestive.

Din datele pe care ni le pune la dispoziție știința la ora actuală, cunoaștem faptul că planeta Pământ este un obiect cosmic tridimensional, a cărui suprafață este evident bidimensională. Luând cazul unui marinar aflat în mijlocul oceanului, se poate considera că acesta se limitează doar la observarea a doar două din cele trei dimensiuni ale Pământului. Indiferent pe unde călătorește, cât timp este în larg, el observă doar apa care-l înconjoară, perspectiva sa fiind întotdeauna aceeași. Situația marinarului este, din acest punct de vedere, foarte asemănătoare cu cea a unui călător cosmic. Presupunând că Universul este o hipersferă cvadri-dimensională, în care trei dimensiuni reprezintă spațiul, iar a patra timpul, ne putem da seama cu ușurință că noi trăim, de fapt, permanent pe suprafața unei hipersfere, sau cu alte cuvinte, trăim în prezent. Asemenea marinarului, nu contează cât de departe călătorim, noi

vom rămâne pe aceeași suprafață (marinarul rămâne permanent pe suprafața oceanului și noi rămânem în prezent), iar perspectiva noastră este întotdeauna aceeași.

În acest mod, o simplă privire a cerului înstelat se transformă într-o veritabilă scrutare a trecutului Universului, deoarece în momentul observației, bolta cerului prezintă stele situate la depărtări de mulți ani-lumină de Terra. Deși ni se pare că privim stelele așa cum sunt, de fapt privim în hipersferă, către un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat. Imaginile obținute cu ajutorul radiotelescoapelor relevă faptul că marginile Universului sunt egal distanțate față de Terra (15 miliarde de ani-lumină) în toate direcțiile. Mulți cercetători consideră, de aceea, că perspectiva centrală este rezultatul structurii cvadri-dimensionale a Universului cunoscut.

Astronomia modernă pornește în construcțiile sale teoretice de la câteva principii fundamentale¹, verificate permanent de numeroasele observații efectuate cu mijloace tehnice deosebit de performante. Unul din principiile fundamentale ale astronomiei îl reprezintă *principiul cosmologic*, ce statuează axioma conform căreia nu există poziții speciale în Univers. Conform acestui principiu, toate pozițiile observatorilor din Univers sunt echivalente, perspectiva din orice zonă a sa fiind una a centrului. De exemplu, chiar dacă un observator parcurge distanțe mari într-o navă spațială, el va rămâne întotdeauna în centrul Universului, deoarece oricât de mult ar călători, nu se va depărta de centrul acestuia, pentru simplul motiv că marginile Universului nu pot fi atinse niciodată. Un alt principiu fundamental, printre ale cărui consecințe se regăsește și fundamentarea teoriei pluralității lumilor locuite, îl reprezintă *principiul antropic*.

a) PRINCIPIUL ANTROPIC

Deși, la prima vedere, conceptul amintește de teoriile precoperniciene antropocentrice, care situau omul în centrul Universului, el reprezintă, de fapt, o reacție a lumii științifice contemporane față de o supunere extremă la principiul copernician. Altfel spus, principiul afirmă că, deși poziția omului în Univers nu este neapărat centrală, ea are totuși un caracter special și privilegiat, acesta fiind sensul unui „antropocentrism“ modern. Metoda de analiză a Uni-

1. Cecil Folescu, *Op. cit.*

Recherșe pentru oameni și câini

versului are la bază așa-numitul *principiu antropic*, formulat în 1961 de astronomul Robert Dicke, în urma analizei unor lucrări ale fizicianului P. A. M. Dirac. Enunțul său este următorul: „*Universul are proprietățile pe care le are și pe care omul le poate observa, deoarece dacă ar fi avut alte proprietăți, omul nu ar fi existat ca observator*“. Astronomul R. Dicke a arătat că valoarea vârstei Hubble a Universului este condiționată de existența omului. În adevăr, este esențială cerința ca vârsta Universului să fie suficient de mare pentru a da timp formării elementelor grele, din care este alcătuit, în ultima instanță, corpul uman. Având în vedere că totuși omul există, vârsta Hubble nu ar putea avea altă valoare decât cea de acum, deci relațiile numerice ale lui Dirac nu se pot aplica oricăror universuri, ci doar celui pe care îl observăm astăzi.

Idei similare anterioare au fost formulate încă din anii '50 de astrofizicianul G. Idlis, care a intuit că legile fizicii din Universul nostru sunt astfel materializate încât fac posibilă existența atomilor, stelelor, planetelor și a vieții. Un alt astrofizician sovietic, A. Zelmatov, a afirmat că omul este un martor al proceselor naturale de un anumit tip, deoarece procesele de tipuri diferite se petrec fără martor, în timp ce astronautul englez Paul Davies a afirmat că, pur și simplu, omul nu ar putea exista în alte universuri. Pornind de la condițiile care au fost necesare pentru apariția vieții și a omului pe Terra, este evident că planeta noastră este locul ideal, ce conține o cantitate abundentă de apă, aflată „întâmplător“ în stare lichidă. De regulă, se spune că viața a apărut pe Pământ deoarece condițiile de mediu i-au determinat apariția. Prin prisma principiului antropic se procedează însă la un raționament invers, anume că însăși prezența vieții și a ființelor inteligente poate avea un caracter explicativ și nu numai pentru cazul local al unei planete, ci pentru întregul Univers.

Din punct de vedere teoretic, se poate ușor imagina un Univers diferit de cel observat. Astfel, anumite studii științifice au arătat că o modificare extrem de mică a valorilor unor constante fizice ar duce la apariția unui Univers în care elementele chimice nu se pot forma, ori la unul în care toate stelele ar fi gigantice fierbinți, cu o viață foarte scurtă. În aceste universuri, apariția unor forme inteligente de viață ar fi foarte improbabilă. Faptul că Universul real posedă observatori, aduce anumite restricții multitudinii de căi prin care acesta ar fi putut evolua și asupra legilor fizicii care-i guvernează dezvoltarea, aspecte ce confirmă principiul antropic. Cu

toate acestea, legătura dintre existența omului, sub aspect biologic, și legile generale ale fizicii este greu de sesizat și de aceea nu toată lumea științifică a acceptat oportunitatea și chiar valabilitatea sa.

O grupă de similitudini ce există între domeniul fizic și cel biologic se referă la dimensiunile corpurilor semnificative din Univers. După cum arată Cecil Folescu în lucrarea *Ce este Universul?*¹, atunci când avem de-a face cu valori ale dimensiunilor pe un domeniu foarte larg (de exemplu, un atom și o galaxie), se poate considera ca o dimensiune intermediară tipică, media geometrică a celor două valori extreme, deoarece media aceasta este mult mai reprezentativă decât media aritmetică. Aplicând-o în cazul Universului, se constată că diametrul Pământului reprezintă media geometrică dintre mărimea întregului Univers observabil și diametrul unui atom. De asemenea, masa unui om este media geometrică dintre masa Terrei și cea a unui proton. Lăsând loc și afirmației că poate fi vorba și de niște coincidențe pur întâmplătoare, trebuie spus că, pe baza valorilor forțelor electromagnetice și gravitaționale din Universul actual, există motive serioase pentru a argumenta că o ființă inteligentă, care să poată realiza ceea ce face omul pe Pământ, trebuie să aibă exact dimensiunile pe care le are corpul uman.

Se poate pune întrebarea: dacă setul de constante fizice ale Universului este unic, deci cu o probabilitate de apariție extrem de mică, cum de s-a ajuns tocmai la acest set particular? Se întrevăd două răspunsuri posibile. Primul are în vedere ideea că Universul ar fi avut nenumărate cicluri de expansiune-comprimare, dar că fiecare ciclu ar fi decurs cu un set specific de constante, iar omul a apărut și trăiește în acel ciclu în care constantele fizice s-au combinat astfel încât proprietățile rezultate fac posibilă existența structurilor complexe și a organismelor vii. Al doilea răspuns face apel la cunoștințe de mecanică cuantică, mai exact la *interpretarea funcției de undă*, afirmând că *lumea materială este alcătuită din nenumărate universuri paralele*, fiecare caracterizat de un set propriu de constante, iar omul există în acel univers în care proprietățile conduc la organisme vii. În particular, este vorba despre interpretarea funcției de undă care descrie mișcarea unei particule elementare și care afirmă că pătratul amplitudinii funcției de undă reprezintă, de fapt, probabilitatea de a găsi particula într-un anumit punct și la un anumit moment dat. Dar nu cumva faptul că probabilitatea de a găsi particula și în alte puncte din spațiu este diferită de zero

1. Cecil Folescu, *Ce este Universul?*, Editura Albatros, București, 1988.

Re sugerează mai degrabă că particula poate exista în toate aceste puncte? Un răspuns afirmativ la aceasta ultimă întrebare constituie așa-numita *interpretare în mai multe lumi*, potrivit căreia funcția de undă descrie o infinitate de lumi, din care în timpul unei măsurători este selecționată doar una singură. Fiind vorba de o infinitate, dispăre caracterul special și unic al lumii în care trăim, ca fiind un element al unei mulțimi infinite.

Și totuși, unicitatea se aplică nu numai Universului, ci și planetei noastre. Pământul se află la o distanță de Soare care îi permite să primească o cantitate optimă de energie. La acestea se adaugă și alți factori importanți: existența apei, compoziția chimică a atmosferei originare și atracția gravitațională. De asemenea, în galaxia noastră există o zonă specială care oferă condițiile cele mai favorabile apariției vieții – așa-numitul *cerc corotațional*, o adevărată „centură a vieții”, în care se află, desigur, și sistemul solar. Mai mult chiar, Soarele este localizat între două brațe spirale ale galaxiei, departe de amenințarea radiațiilor distructive ale novelor care explodează destul de des în aceste brațe.

Sensul principiului antropocentric este clar: omul există deoarece Universul are anumite proprietăți. El se poate reformula și fără o referință directă la om: dacă ar fi avut proprietăți diferite, apariția structurilor complexe ar fi fost imposibilă. De exemplu, dacă masa unui electron ar fi fost de trei ori mai mare, un atom de hidrogen ar fi avut o viață doar de o lună, iar dacă ar fi fost de patru ori mai mare, durata existenței sale ar fi fost doar de 24 de ore. Evident, într-un astfel de Univers nu ar putea exista nici atomi, nici molecule, cu atât mai puțin viață organică.

1. CIVILIZAȚII CELESTE

Principiul antropocentric consacră ideea că omul este un observator specific Universului tridimensional, însă el nu precizează că existența sa este legată în mod organic de o anumită planetă, de un anumit sistem solar, de o galaxie sau de un roi de galaxii. Mai mult chiar, principiul admite posibilitatea existenței unei multitudini de observatori *humanoizi* în întreg spațiul cosmic, ceea ce vine în sprijinul ipotezelor referitoare la existența unor presupuse civilizații celeste în proxima vecinătate a planetei noastre. Principalele argumente aduse în favoarea acestei ipoteze au fost formulate de pasionații de paleoastronautică, care au semnalat de-a lungul tim-

pului numeroase evenimente cosmice stranii, ce au rămas neexplicate până în prezent. Voi prezenta în continuare câteva dintre acestea.

Oamenii de știință de pe întreg globul au urmărit cu deosebit interes evoluția primului satelit ce a transportat un pasager la bord, pe cățelușa Laika. Unii dintre ei, printre care și dr. Luis Corrales din Venezuela, au fost atât de interesați, încât au fotografiat trecerea satelitului Sputnik-2 pe cer. La 16 zile după ce Laika a fost plasată pe orbită, în ziua de 18 decembrie, folosind o expunere îndelungată a peliculei fotografice, Luis Corrales a obținut nu numai urma luminoasă a containerului cosmic rus, ci și o a doua urmă, care dovedea că acest container fusese însoțit de „ceva”. Oamenii de știință care au examinat fotografiile, au declarat ziarului *El Universal* (19 decembrie 1957) concluziile la care au ajuns:

„Nu este rezultatul unei duble expuneri, întrucât stelele ar fi înregistrat, de asemenea, imagini duble pe film, ceea ce nu s-a întâmplat. Nu poate fi o reflexie interioară, întrucât traiectoria nu este aceeași cu cea lăsată de Sputnik și nu este rezultatul unei zgârieturi a filmului, întrucât după mărire, examinarea dărei a dovedit că este vorba de o precipitare a emulsiei pe materialul fotografic, determinată numai de lumină. Aparatul a fotografiat un lucru pe care nu suntem în măsură să-l identificăm... Dacă dăra luminoasă, care merge în paralel cu dăra satelitului, reprezintă drumul urmat de un alt corp și dacă acesta a devenit luminos o scurtă perioadă de timp, acesta constituie o ipoteză greu de demonstrat“.

Fotografiile arată clar traiectoria lungă, în linie dreaptă, a Sputnik-ului care a transportat câinele, în timp ce o altă urmă, reprezentând aproximativ a șaptea parte din traiectoria principală, este clar vizibilă alături de cea a satelitului. Cheia descifrării naturii adevărate a acestui al doilea obiect o constituie schimbarea sa de direcție și anume îndepărtarea sa de Sputnik și apoi reapropierea sa de satelit. Ceva arunca priviri indiscrete asupra primului satelit artificial creat de om, care purta la bord o ființă vie. Pătrunderea oficială a omului în cosmos începuse și deja cineva îi supraveghea evoluția cu atenție... Astfel de evenimente aveau să se repete cu insistență în anii și deceniile ce vor urma, însă puține din ele vor „transpira” în presă.

Se pare, însă, că observatorii celești nu se mulțumesc doar să

supravegheze evoluțiile diferiților sateliți artificiali trimiși în spațiu, ci recurg uneori la scoaterea totală din funcțiune a acestora. În acest sens se poate aminti faptul că în decursul timpului mai mulți sateliți cu diferite destinații au „dispărut“ fără nici o urmă:

Satelit	Țara	Data lansării	Data dispariției	Destinația
Explorer II	SUA		20.03.1958	satelit orbital
Venera 1	URSS	12.02.1961		Venus
Venera 2	URSS		1964	Venus
Zonal 1	URSS		1964	
Zonal 2	URSS		1964	
Syncom I	SUA	14.02.1963		satelit orbital
Satcom 3	SUA		06.12.1979	satelit orbital

În sprijinul ipotezei referitoare la existența unor civilizații ce-
leste deținătoare ale unor tehnologii net superioare celei dezvoltate
în prezent pe planeta noastră mai pot fi aduse și alte argumente,
printre care se numără anumite recepții de semnale stranii, observații
astronomice revelatoare ale Lunii și ale planetei Marte, precum și
interpretarea unor caracteristici astrofizice ale sateliților planetei
roșii, Phobos și Deimos, și ale unuia din cei mai interesanți asteroizi
ai sistemului nostru solar, Toro.

2. SEMNALE MISTERIOASE

Numărul din aprilie 1973 al revistei *Space Flight* a făcut
senzație prin publicarea a patru articole pe tema civilizațiilor ex-
traterestre, în care a fost inserată și afirmația cu privire la apariția
unei sonde străine în sistemul nostru solar. Argumentul se baza pe
constatarea că semnalele radio sesizate și descrise pentru prima dată
în 1928, de profesorul Stomer din Oslo și de Van der Pol din
Eindhoven, iar mai târziu și de alții, sosesc cu o întârziere de câteva
secunde. O explicație plauzibilă a fenomenului, deși cu o anumită
notă de fantastic, ar fi „întoarcerea“ semnalelor de o sondă cosmică
artificială. Ipoteza a fost formulată în anul 1963, de către astronomul
Ronald H. Bracewell de la Universitatea din Stanford. Durata
întârzierii semnalelor a dus la concluzia că sonda s-ar putea afla
la o depărtare de circa 400.000 km de Pământ și la aproximativ
aceeași distanță față de Lună, într-unul din așa-zisele *puncte*
Lagrange ale sistemului Pământ-Lună, deci în poziție echilaterală

față de Lună, unde sonda nu suferă perturbațiile undelor gravitaționale și poziția ei rămâne stabilă.

În anul 1962, colectivul de cercetători condus de prof. dr.
Jaroslav Niec a început „ascultarea“ constelației Orion, cu ajutorul
radiotelescopului Forty de la Bialystoc. Undele captate, înregistrate
pe benzi magnetice, au fost prelucrate în sisteme telerecording și,
spre surpriza generală, pe ecran au apărut imagini mobile, printre
care un vehicul asemănător cu un transportor amfibiu, la care se
pot distinge clar, detalii remarcabile, cum ar fi două șenile, un
proiector lateral, cabine de comandă și un capac de acces deasupra
bordului înclinat. Uimiți, oamenii de știință au preferat să considere,
nu fără o anumită justificare, că imaginea obținută se datora
suprapunerii accidentale a undelor venite din spațiu. Câteva zile
mai târziu, însă, a fost recepționat un al doilea mesaj, de fapt
imaginea foarte clară a unui text similar unei radiograme terestre.
„Scris“ pe câteva rânduri, mesajul avea caracteristici care limitează
mult posibilitatea unei coincidențe: „litere“ similare și grupe de
„puncte“ ce se repetă, prezența elementului central, față de care
celelalte elemente se situează simetric, regularitatea conturilor și
dimensiunilor simbolurilor.

Între 14 și 17 septembrie 1953, numeroși telespectatori din
Marea Britanie au fost puși în fața unui fenomen inexplicabil și
misterios: pe ecranele lor a apărut, în mai multe rânduri, mira și
indicativul stației de emisie *Klee*. Aceasta funcționase la Hous-
ton/Texas/SUA și își încetase emisiunile încă din 1950! Nimeni nu
a putut să explice niciodată, în mod logic, ce s-a întâmplat atunci,
mai ales că în urma anchetei desfășurate s-a constatat că o astfel
de farsă ar fi costat cel puțin 100.000 de dolari. Desigur, s-a dat o
explicație oficială, dar aceasta era lipsită de orice logică elementară:
un inventator misterios a tras o păcăleală! Evident, nu s-a aflat
niciodată numele acestui genial inventator care a reușit să acopere
Marea Britanie cu o singură stație de emisie.

Baza Cape Canaveral din Florida, aparținând NASA, a re-
cepționat o serie de semnale a căror origine a fost localizată ca
fiind în centrul Pământului. Conform informațiilor apărute într-un
articol al revistei *Strict Secret* (Nr. 258/1995), experții sunt de părere
că mesajele au fost transmise de ființe inteligente, care dispun de
o tehnică foarte avansată. O persoană care a dorit să-și păstreze
anonimatul a afirmat că „*orice ar fi, dispune de o tehnologie*